

Kései

vonzalom vagy csupán kíváncsiság
a szunnyadó érzések kései ébredése
amit egy váratlan már-már drámai
esemény idézett elő amikor szinte
véletlenül (akaratlanul) a férfi ajka
a szájához ért a füstszagú csöndben
fülükben a muzsika partra vetett halakként
vergődő hangjaival a kimerült zongora
mellett édes borzongás futott át rajta
a tócsaként árválkodó szemekben
kisütött a napráncai finom pókhálójából
mosoly szabadította ki az egykor szép
és sima arcot a férfit mintha áram rázta
volna meg gyöngéden eltolta magától
tilosba tévedt megriadt de azért élvezte
a kísértést s a tékozló fiúként hosszú
idő után visszatért érzést öröm és kétség
munkált benne pincetűz erejével konokságával
hosszan bámult ki az ablakon az idegen házban
a zöldjében pompázó tiszafára mely a nő
kertjének ékessége volt szomorúbb napok
néma tanúja a nőé aki szép lassan tétovázva bár
és bizonytalanul új érzésekkel kezdte
bebútorozni sivár üres életét aki röstelkedő
örömmel nézte a feldúlt ágyat a vánkos
összekuszálódott csikjait

Rege a szívről

a szív ez az ócska garniszálló
vajon hány kétes alaknak szegény
páriának nyújtott menedéket
s táplált hitvány örömmel
ugyan kik húzták meg magukat itt
arcukat nevüket eltitkolva-feledve
piti tolvajok lopott órák kétes hírű hősei

cseréltek mosolyt és fájdalmat sub rosa
vajon hányuknak sikerült becserkészni
a sehol sem honos boldogságot hány arc
merült el a félhomályban zaklatott éjszakákon
hány fülbe sugdosott szép szó hamvadt el
nyom nélkül mint a fuldokolva szívott
cigarettavég hány sors szikrázott föl
egyetlen pillanatra bár olcsó öröm drága
vágynak ellenében ki tudná megmondani
kik hozták ide veszett fejsze nyeleként
életüket s próbálták eljutni egyik
pillanatból a másikba száraz lábbal tisztán –

Az idő homályos ablaka

akkor még gőzmozdonyok jártak
a Tiszai pu. szén- és füstszagú
már Sajóecsegnél lement a nap
homály és korom szemerkélt
unokahúgom barátnőjének orra körül
szeplők legelésztek idilli táj az orr kecses
kis kápolnájával ékeskedő arc a két csitri
mindenen vihogott nem tudom mi lehetett
olyan mulatságos talán a pu. vagy én
ők biztosan tudták én nem
a villamoson a barátnő a szemembe nézett
elfordultam és bámultam ki az ablakon
ahol az esti város lassan fénybe öltözött
a Kun Béla és a Vörösmarty utca
keresztveződésében laktak utcára nyíló kopottas
sarokházban az utca végén kukoricaföld
falusias táj földre boruló kék ég
unokahúgom Amerikába ment férjhez
megözvegyült de kint maradt
ott könnyebb az élet ha nem is fenékig tejfel
barátnője nem tudom hol él
már a nevét is elfelejtettem
csak a szeplői maradtak meg bennem
egy gazdátlan szempár néz rám merően
és én elfordulok bámulok ki
az idő homályos ablakán

Megtörtént velem

a nyitott ablak üvegén
megjelenik valami furcsa kép
lehetnénk mi is te meg én
mindenben magunk látjuk voltaképp

beletörődő utcazaj
autózúgás kutyaugatás
idén jövőre meg tavaly
másik sorsot élnék ha volna más

étel és benzin szaga száll
az öregotthon csöndben álmodik
hal mondod s azt hallom halál
akkor is te vagy az ha nem vagy itt

megszokott dolgokat látok
megkopott hangok szagok és képek
megteremtem a világot
egyszerűen csak azzal hogy élek

szótlan régi ránc arcomon
vadvízként csillogó két riadt szem
kékje itt mindent kékbe von
miközben szép csöndesen öregszem

ez volt hát az a nyár amely
kettőnkkel múlt el durván hirtelen
meggyötört testem volt a hely
ahol életem megtörtént velem